

“ซุ่ม”... ทะหะพาที

เมื่อ “ล้อเล่น” เป็น “บูลลี่” “วันโน้น” - “วันนี้” จึงต่างกัน

ป วเล็ๆชาวหนึ่งที่ซุกอยู่ในหน้า 7 ซึ่งเป็นหน้าที่เกี่ยวกับข่าวการศึกษาศาสนาและสาธารณสุขของไทยรัฐฉบับเมื่อวันพฤหัสบดีที่ผ่านมา...ทำให้ผมแทบนอนไม่หลับไปเลยทีเดียว

ด้วยความที่เป็นห่วงเป็นใยว่าในอนาคตสังคมไทยเราจะเป็นอย่างไรรน? และคนไทยเราจะอยู่กันอย่างมีความสุขได้อย่างไรหนอ?

หน้าข่าวการศึกษาของไทยรัฐรายงานว่า กรุงเทพมหานครสำรวจความเห็นของเยาวชนเรื่อง “เยาวชนกับการบูลลี่ในสังคมไทย” โดยเก็บข้อมูลจากเยาวชนในกรุงเทพฯและปริมณฑล 1,203 คน พบว่า...

“ส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 40.7 มีความเห็นต่อการบูลลี่ในสังคมไทยและโลกออนไลน์ในปัจจุบันว่า เป็นเรื่องที่ร้ายแรงกระทบต่อจิตใจอาจทำให้เป็นโรคซึมเศร้าฆ่าตัวตาย ทำร้ายตัวเองและทำร้ายผู้อื่นได้”

“โดยเรื่องที่ถูกล้อมากที่สุดร้อยละ 65.7 คือ ถูกล้อชื่อบุคลากร... รองลงมาร้อยละ 57.3 คือ ถูกล้อเลียน ปมด้อยรูปร่างหน้าตา...และ ร้อยละ 32.4 ถูกทำให้อับอายในที่สาธารณะ”

ที่ผมเรียนท่านผู้อ่านว่าผมรู้สึกไม่สบายใจถึงขั้นแทบนอนไม่หลับก็มาจากผลสำรวจว่าการกระทำที่เคียดที่สุดในยุคสมัยของผมเป็นเด็กๆและเป็นเครื่องมือที่ทำให้เด็กรุ่นผมรักใคร่กลมเกลียวกันมากที่สุดได้กลายเป็นเรื่อง “บูลลี่” หลั หรืออันดับที่ 1 ในยุคปัจจุบัน อันได้แก่การ “ถูกล้อ” หรือ “การล้อ” ชื่อ บุคลากร นั้นเอง

เมื่อสัก 2 ปีที่แล้วเห็นจะได้ผมไปงานฉาบปทกิจอติตบรรณาธิการหนังสือพิมพ์อาวุโสที่มีลูกศิษย์ถูกหามาถาม และป็นนักเขียนนักข่าวหนังสือพิมพ์มากมาย (รวมทั้งผมด้วย) ที่ มานะ แพร่พันธุ์ อติตบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย และ บ้านเมือง

ก่อนจะถึงพิธีฉาบปท ถูกสาวของพี่มานะได้เชิญเพื่อนรักของคุณพ่อที่คบกันมาตั้งแต่เด็กจนแก่ขึ้นกล่าวคำไว้อาลัย

เพื่อนท่านนั้นก็คือ พี่อากม มกรานนท์ โฆษกและพิธีกรทางโทรทัศน์และทางวิทยุที่โด่งดังที่สุดคนหนึ่งของประเทศไทย เมื่อ 30 กว่าปีที่แล้ว

พี่อากมเล่าว่า “มานะเขาเป็นลูกอา โขติ แพร่พันธุ์ นักเขียนใหญ่ที่สุดคนหนึ่งของประเทศไทย(เจ้าของนามปากกาชายขอบผู้ประพันธ์นวนิยายอิงพงศาวดาร เรื่อง “ผู้ชนะสิบทิศ”) ส่วนผมเป็นลูกพ่อ ขำ มกรานนท์ (ไม่ได้บอกว่าโด่งดังในทางใดแต่ฟังชื่อคุ้นๆว่าเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง)”

“ผมเรียกมานะว่า ไอ้โฆติ ซึ่งเป็นชื่อพ่อเขามาตั้งแต่รู้จักกัน... และมานะก็จะเรียกผมว่า ไอ้ขำ ซึ่งเป็นชื่อพ่อผม ผลักกันเรียกเสียงจนบางครั้งลืมไปว่ามานะชื่ออะไรและผมชื่ออะไร” พี่อากมกล่าวถึงความสัมพันธ์อันแนบแน่นกับพี่มานะด้วยการเรียกชื่อพ่อมาตั้งแต่เด็ก

ไม่เพียงแค่นั้น พี่มานะ แพร่พันธุ์ และพี่ อากม มกรานนท์ เท่านั้นที่ล้อชื่อพ่อ หรือบุพการีจนติดปาก...คนรุ่นน้องถัดมาอย่างรุ่นพวกผมไปจนถึงรุ่นน้องอีกหลายรุ่นต่างก็ล้อชื่อพ่อกันอย่างไม่รังเกียจเด็ดลันท์

บ่อยครั้งที่คนรุ่น โนนล้อชื่อพ่อเพื่อนแล้วผลออกไปเรียกเพื่อน (ด้วยชื่อพ่อ) ต่อหน้าพ่อ...จนพ่อของเพื่อนต้องหันมาบอกว่า “ชื่อที่เธอเรียกนะมันชื่อฉันนะ...ส่วนเพื่อนเธออะ เขาชื่อนี้ต่างหากละ”

สมัยโน้นเราไม่เคยรู้จักคำว่า “บูลลี่” ไม่รู้ว่ามันคืออะไรและแปลว่าอะไร...เรารู้จักแต่คำว่า “ล้อเล่น” หรือไมก็ “ล้อเลียน” ซึ่งมักจะมีการขยาดความด้วยวิธีที่ว่า “ล้อเพราะรัก” ตามมาด้วย

เราจึงล้อชื่อพ่อและล้อคุณสมบัตินอื่นๆซึ่งกันและกันด้วยความรัก ความเอ็นดูและไม่ถือสาว่าการเรียก “รูปลสมบัติน” ที่เป็นจริงของคนคนนั้นเป็นการประณามหมิ่นเหยียด และคนถูกเรียกก็ไม่รู้สึกใดๆในทางลบ

เราจึงมีคนที่ล้อเล่นว่า ไอ้ดำ ไอ้แดง ไอ้เผือก ไอ้เตี้ย ไอ้โต ไอ้กาง ไอ้ยาว ไอ้สั้น ไอ้หยิก ไอ้หยอง ไอ้อวบ ไอ้อูม ฯลฯ เต็มบ้านเต็มเมือง

เป็นความน่ารักอีกรูปแบบหนึ่งของสังคมไทยเสียด้วยซ้ำครับ! พระท่านสอนไว้แล้วว่า เกิดขึ้นตั้งอยู่และดับไปเป็นของธรรมดาของโลกอะไรเกิดได้ก็แตกดับได้ไม่มีสิ่งใดอยู่ยั่งยืนงเป็นนิรันดร์

ดังนั้น หากวัฒนธรรม “ล้อเพราะรัก” จะสูญหายไป กลายเป็นวัฒนธรรมใหม่ “บูลลี่” เข้ามาแทน ก็เป็นเรื่องธรรมดาของโลกนั้นเองอย่าไปคิดอะไรมาก

ท่านที่มีอายุ 60 ปีลงมาจะอยู่อีกหลายปี ก็ฝากให้ลูกกันด้วยว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร? ส่วนคนรุ่นผมที่ชอบล้อชื่อบุพการีนั้น ส่วนใหญ่อายุ 70-80 กันแล้ว คงอยู่สู้ไม่ได้อีกไม่กี่ปี

จึงต้องปลอบใจตัวเองว่าจะอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด... Whatever Will Be, Will Be...ด้วยประการฉะนี้.

“ซุ่ม”